

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 237/2022
01.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борко Игић, адвокат у ..., против туженог Компанија „Дунав осигурање“ АДО Београд, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4356/2021 од 06.10.2021. године, у седници већа одржаној 01.септембра 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4356/2021 од 06.10.2021. године **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Образложење

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 4356/2021 од 06.10.2021. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 3329/2020 од 18.05.2021. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог, да се решење о отказу уговора о раду број .. које је тужени донео 03.06.2015. године поништи као незаконито, а тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као и да му исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања који му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од престанка радног односа дана 05.06.2015. године, као дана пријема решења, па све до враћања на рад, и обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 10.000,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/2020) и закључио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док ревидент не указује одређено на друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању које је утврдио првостепени суд, на коме су засноване нижестепене пресуде, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, од 01.07.2001. године. Решењем о отказу уговора о раду број .. од 03.06.2015. године тужиоцу је престао радни однос код туженог, због повреде радне дисциплине предвиђене чланом 179. став 3. тачка 2. и 8. Закона о раду и чланом 125. став 1. тачка 2. и 11. Колективног уговора туженог, тиме што у периоду од 01.04.2015. године до 17.04.2015. године тужилац није долазио на рад, није обавестио руководиоца о разлозима изостанка, није се јављао на телефонске позиве непосредног руководиоца, а потврду о привременој спречености за рад је доставио неблаговремено, дана 16.04.2015. године. Тужени је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду 21.05.2015. године, на које се тужилац није изјаснио. Утврђено је да су тужиоцу издате три повреде о привременој спречености за рад, прва 06.03.2015. године за спреченост за рад у периоду од 06.03.2015. до 13.03.2015. године, друга потврда 02.04.2015. године о привременој спречености за рад која је наступила 02.04.2015. године са очекивањем повратка на рад 10.04.2015. године и трећа 14.04.2015. године где се као привремена спреченост за рад тужиоца наводи период од 02.04.2015. године до 20.04.2015. године. Тужилац је туженом за период привремене спречености за рад од 02.04.2015. године доставио трећу наведену потврду за рад, тако што ју је сестра тужиоца предала код туженог 16.04.2015. године. Тужилац није доказао да је потврду од 02.04.2015. године предао туженом. На основу тако утврђеног чињеничног стања су судови закључили да тужилац није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца – Колективним уговором, јер није благовремено доставио потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. став 2. Закона о раду, чиме су испуњени услови за изрицање мере престанка радног односа по одредби члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду због непоштовања радне дисциплине, који отказни разлог је регулисан и одредбом члана 52. став 1. тачка 2. Колективног уговора туженог. Тиме је решење о престанку радног односа тужиоца законито, а тужбени захтев за поништај решења неоснован, те последично и захтев да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове, да му исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од пријема решења о престанку радног односа.

Ревидент одлуку суда побија наводима који се тичу чињеничног стања, односно у ревизији излаже ток догађаја о привременој спречености тужиоца за рад и понавља да је потврду предао после три дана од када ју је добио, што се односи на прву потврду, а да је другу потврду коју је добио одмах ујутру однео и предао код туженог, што је супротно чињеничном стању кога је утврдио првостепени суд. Међутим, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. Закона о парничном поступку, што је прописано чланом 407. став 2. истог закона.

Осим тога, ревидент сматра да је повређен Закон о раду тако што је тужени заказао дисциплинску комисију за време тужиочевог боловања и уручио му упозорење

за време боловања од 03.04.2015. године. Према утврђеном чињеничном стању, код туженог је поступак за утврђивање непоштовања радне дисциплине тужиоца покретнут 14.04.2015. године на основу пријаве повреде радне дисциплине од 06.04.2015. године, због тога што је тужилац неоправдано одсуствовао са рад у периоду од 01. до 03. априла 2015. године, да након подношења пријаве тужилац није долазио на рад нити је у прописаном року доставио потврду о привременој спречености за рад. Тужилац је дао изјаву 20.04.2015. године поводом поступка за утврђивање одговорности због непоштовања радне дисциплине, у присуству овлашћених лица за вођење поступка.

Ревизијски суд налази да тужиоцу није повређено право на одбрану, јер је за остварење тог права битно да је тужени пре отказа уговора о раду са разлога из одредбе члана 179. став 3. Закона о раду тужиоца писаним путем 21.05.2015. године упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, у којем је тужиоцу остављен рок од 8 дана да се изјасни на наводе који су изнети у упозорењу, а који се тичу управо разлога за престанак радног односа отказом уговора о раду са којих је донето оспорено решење. Према утврђеном чињеничном стању у време достављања упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду 21.05.2014. године, тужилац није био на боловању, како то наводи у ревизији. Такође, ревизијским наводима не може истицати другачије чињенице о датуму пријема упозорења од оних које су утврђене у спроведеном поступку пред судом. Одредбом члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/2005, 54/2009, 32/2013 и 75/2014) који је био на снази у време чињења дела које се тужиоцу ставља на терет као повреда радне дисциплине и разлог за отказ уговора о раду, предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. истог закона, којим је прописано да је запослени дужан да најкасније у року од 3 дана од дана ступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад, да у случају теже болести уместо запосленог потврду послодавцу доставе чланови уже породице или друга лица са којима живи у породичном домаћинству, а ако запослени живи сам, потврду је дужан да достави у року од 3 дана од дана престанка разлога због којих није могао да достави потврду. У конкретном случају утврђено је да је код тужиоца наступила привремена спреченост за рад 02.04.2015. године, када му је лекар и издао потврду о привременој спречености за рад, са заказаном контролом за 10.04.2015. године. Тужилац се поново јавио лекару 14.04.2015. године, у први радни дан по заказаној контроли, када је тужиоцу такође издата потврда о привременој спречености за рад коју је тужилац туженом доставио 16.04.2015. године, преко сестре. Вештачењем је утврђено да болест која је констатована и дијагноза која је постављена тужиоцу нису изазивали немоћ и немогућност тужиоца, да би га спречило у испуњењу законске обавезе да послодавцу достави потврду о привременој спречености за рад коју је добио 02.04.2015. године. Према стању у списима предмета мишљења је сталног судског вештака болест која је код тужиоца констатована и дијагноза која му је постављена не указују на тежи облик болести и на физичку и телесну немоћ и немогућност именованог да лично туженом као послодавцу достави потврду о привременој спречености за рад.

Према утврђеном чињеничном стању произлази да је правилно одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду туженог број .. од 03.06.2015.

године јер је решење законито, донето у законом прописаној процедури уз обезбеђење тужиочевог права на одбрану, да је решењем тужиоцу отказан уговор о раду због испуњености законом предвиђеног разлога за отказ - недостављања послодавцу потврде лекара о привременој спречености за раду у за то законом прописаном року од наступања привремене спречености за рад 02.04.2015. године, који разлог за отказ прописан одредбом члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду. При том, тужилац није боловао од теже болести која би га спречила да достави потврду у законом предвиђеном року. Због изнетог је ревизија тужиоца неоснована, те је одбијена применом одредбе члана 414. става 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић